

μόνων κληθεῖσαι, δι' ὧν ὁ ἀὴρ εισέρχεται. Ὁ ἀὴρ δὲ οὕτως πρέπει νὰ ἀλλοιοῦται, ἀλλὰ κατὰ τίνα τρόπον ;

Ἀντὶ ἀπαντήσεως, ἃς τοποθετήσωμεν ἐν φυτὸν, ὅπου τύχη καθαρώτατος ὁ ἀὴρ, τούτέστιν ὅπου δὲν ἀνέπνευσαν ζῶα ἢ ἄνθρωποι καὶ θὰ ἰδῶμεν τὸ φυτὸν αὐτὸ μαραινόμενον.

Τοῦναντίον δὲ, ἂν βάλλωμεν φυτὸν εἰς τόπον ὅπου καταβαίνουναι αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, ὅπου ἄνθρωποι ἢ ζῶα διέτριψαν πολλὸν χρόνον, τὸ φυτὸν τότε θέλει ἀναβλαστῆσαι μετὰ ζωηρότητος, καὶ ὁ ἀὴρ αὐτὸς μάλιστα, ὅστις δι' ἡμᾶς ἦτον ἀκάθαρτος, θέλει γίνεαι χρησιμώτερος εἰς τὴν ἀναπνοὴν μας.

Τί λοιπὸν πρέπει ἐκ τούτου νὰ συμπεράνωμεν; Ὅτι ἡ ἀτμοσφαῖρα ἡ ὑπὸ τῆς ἀναπνοῆς τῶν ζώων ἀλλοιωθεῖσα εἶναι μάλιστα ἡ καταλληλοτέρα διὰ τὴν ἀναπνοὴν τῶν φυτῶν.

Ὅτι ἡ ὑπὸ τῆς ἀναπνοῆς τῶν φυτῶν ἀλλοιωθεῖσα, εἶναι ἡ καταλληλοτέρα διὰ τὴν ἀναπνοὴν τῶν ζώων.

Οὕτω λοιπὸν ἀνακαλύπτουμεν ὅτι ὑπάρχει σταθερά τις τῆς φύσεως ἐργασία, ἐργασία ἀξιοθαύμαστος. Τὰ φυτὰ καὶ τὰ ζῶα κατεργάζονται διηλεκτῶς τὴν ἀτμοσφαῖραν, καθαρίζοντος ἐκάστου τὸν ἀέρα τοῦ ἄλλου καὶ παρασκευάζοντος διὰ τοῦ ὀραιοτέρου τῆς φύσεως νόμου τὴν κοινὴν εὐεξίαν.

Θαυμάσιος ὁ δεσμός ὁ συνάπτων τὰ δύο βασιλεία, τῶν φυτῶν καὶ τῶν ζώων ! ἀκατανόητος ἡ ἁρμονία ἡ διὰ παντὸς ἀσφαλιζούσα τὴν ἀμοιβαίαν αὐτῶν εὐεξίαν ! Τίς ἐξ ἡμῶν ἀναπνεύσας τῶν ὑπαίθρων τὸν ζωηρὸν ἀέρα δὲν ἡσθάνθη τὴν ψυχὴν του βαλσαμουμένην ; ἡ καθαρὰ αὕτη ἡδονὴ δὲν φαίνεται ὡς ἀνακάλυψις τῶν θαυμαστῶν μυστηρίων τῆς φύσεως ;

Τὴν ἀνακάλυκιν δὲ ταύτην τὴν ἐπιβεβαίωσεν ἡ ἐπιστήμη.

Z.

Φριδερίκος ὁ Μέγας συνεθίζεν, ὅσκις νέος τις στρατιώτης κατετάσseto εἰς τὴν φρουράν του, νὰ τὸν ἐρωτᾷ τὰ τρία ταῦτα, α) Πόσων ἐτῶν εἶναι. β) Πόσα ἔτη ὑπηρετεῖ εἰς τὸν στρατὸν του καὶ γ) Ἄν ὁ ἱματισμὸς καὶ ὁ μισθὸς του τῷ δίδωνται τακτικῶς. Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων λοιπὸν, Γάλλος τις, νέος εὐειδὴς καὶ ἀνδρεὺς κατετάσσεται εἰς τὴν βασιλικὴν φρουράν. Ὁ στρατιώτης ὅμως οὕτος οὔτε γὰρ γερμανικὸν δὲν ἐγνώριζεν. Ὁ λοχαγὸς του λοιπὸν, γνωρίζων τὴν συνήθειαν τοῦ Βασιλέως, τὸν εἰδοποίησεν ὅτι ἅμα τὸν ἐβλεπεν ὁ βασιλεὺς ἤθελε τοῦ κάμει τὰς ῥηθείας ἐρωτήσεις καὶ τὸν παρακινεῖ νὰ μάθῃ ἐκ στήθους τῶν τριῶν τούτων ἐρωτήσεων τὰς γερμανικὰς ἀποκρίσεις, ὅπερ καὶ ἐγένετο. Τῇ ἐπαύριον ὁ Φριδερίκος βλέπει φρουροῦντα τὸν στρατιώτην, καὶ τὸν πλησιάζει ὅπως τὸν ἐρωτήσῃ. ἀλλὰ ἀντὶ νὰ ἀρχίσῃ ἀπὸ τῆς πρώτης ἐρωτήσεως, ἀρχεται ἀπὸ τῆς δευτέρας καὶ τὸν ἐρωτᾷ. — Πό-

σα ἔτη ὑπηρετεῖς εἰς τὸν στρατὸν μου ; — Εἰκοσι, Μεγαλειότατε, ἀποκρίνεται ὁ στρατιώτης. — Εἰκοσι ! ἐπαναλαμβάνει ὁ βασιλεὺς ἐκπληχθεὶς διὰ τὴν νεότητά του σωματοφύλακος. Καὶ πόσων ἐτῶν εἶσαι ; Δύο, Μεγαλειότατε. Ὁ βασιλεὺς ἐπὶ μᾶλλον ἀπορῶν τῷ λέγει τότε — Φίλε μου, ἢ σὺ εἶσαι τρελλὸς, ἢ ἐγώ ! Ὁ δὲ στρατιώτης νομίζων ὅτι τὸν ἠρώτα τὴν τρίτην ἐρώτησιν ἀποκρίνεται — Καὶ ὁ εἶς καὶ ὁ ἄλλος, Μεγαλειότατε. — Ἰδοὺ, λέγει ὁ Φριδερίκος, πρῶτον ἡδὴ ὑβρίζομαι ἀπὸ στρατιώτην μου. Ὁ στρατιώτης ὅμως ὅστις εἶχε καταναλώσει ὅλην τὴν γερμανικὴν του προμήθειαν ἐτήρησε σιωπὴν, καὶ ὅταν ὁ βασιλεὺς ἐστράφη ἐκ νέου πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ἠρώτησεν ὅπως εἰσδύσῃ εἰς τὸ μυστήριόν του, ὁ σωματοφύλαξ, ἀναγκασθεὶς, τῷ λέγει γαλλιστὶ ὅτι οὐδὲ λέξιν γερμανικὴν ἐνόεσι. Τότε τὰ πάντα διεξηγήθησαν, ὁ βασιλεὺς διεῖρξεν εἰς γέλωτα, τὸν ἀνεβούλευσε νὰ μάθῃ τὴν ἐγγύριον γλῶσσαν καὶ τὸν προέτρεψε μετὰ γλυκύτητος εἰς ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντός του.

Ἄξιωματικός τις ἄσωτος ὅστις δὲν ἔχαιρεν ἐπ' ἀνδρείᾳ καλὴν ὑπόληψιν, ἠρώτα ποτὲ φιλάργυρον τινα, ὁποῖαν εὐχαρίστησιν ἐλάβανε συσσωρεύων χρήματα, τὰ ὅποια δὲν μετεχειρίζετο. Λαμβάνων τὴν εὐχαρίστησιν, ἀπεκρίθη ὁ φιλάργυρος, τὴν ὁποῖαν καὶ σὺ λαμβάνεις φέρων τὸ ζῆφος.

Φλόρος τις ἱεροκήρυξ πανηγυρίζων τὸν Ἅγιον Φραγκίσκον, ἀφοῦ κατεζάλισε διὰ φλυαριῶν τὸ ἀκροατήριόν του, ἐπιστραφεὶς ἠρώτα ἐν κατανύξει, — Ποῦ νὰ θέσωμεν τὸν Ἅγιον τοῦτον, τὸν ὑπέρτερον τῶν ἀγγέλων, τῶν ἀρχαγγέλων, τῶν ἀρετῶν . . . — Θέσετέ τον εἰς τὴν θέσιν μου, εἶπεν ἀκροατὴς καὶ ἐγερθεὶς ἀνεχώρησε.

Ἐτερος αἰδεσιμώτατος ἄγγλος ἀνέβη εἰς τὸν χορὸν ὅπως ἀναγνώσῃ πρὸς τοὺς ἀκροατὰς του τεμάχιόν τι τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς. Ἀφοῦ λοιπὸν ἐκαθάρισε τὰς διόπτρας του ἀνέγνωσε . . . Τότε ὁ Θεὸς σύντροφον ἐποίησε τῷ Ἀδὰμ· ἔπειτα δὲ, στρέφων τὴν σελίδα, ἐξηκολούθησε » Καὶ ἦν αὕτη ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν ἀσφάλτῳ ἀηλημιμένη καὶ πλήρης ἦν ζῶων παντοειδῶν . . . Ὁ δυστυχὴς αἰδεσιμώτατος εἶχεν ὑπερπηδήσει ἐν φύλλον καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν περιγραφὴν τῆς Κιβωτοῦ.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ.

Ἀνδρέας Χενιέρος, συνέχεια. — Ἡ Σπάθη τοῦ Δαμοκλέους, συνέχεια. — Ἀρχαιολογία Ῥωμαϊκῆ. — Περί προκαταρκτικῆς παιδείας. — Ὁ Ὀλιβιέρος, διήγημα. — Ποικίλα. Εἰκονογραφίαι. — Ὁ Ὀλιβιέρος καὶ οἱ γονεῖς του. — Ἡ μήτηρ ἀκούουσα τὸν θάνατον τοῦ τέκνου. Παράρτημα. — Ὁ Ἰπποκρίτης τῆς Βραζελόννης.